

VINCERE

FESTIVAL DE CANNES

Release 22 april 2010

VINCERE ... synopsis

Het leven van Mussolini herbergt een geheim: een ongewenste vrouw en een zoon, die weggemoffeld werden en uiteindelijk onder verdachte omstandigheden om het leven kwamen.

Wanneer de mondaine Ida (Giovanna Mezzogiorno) de jonge Benito Mussolini (Filippo Timi) ontmoet, is zij op slag verliefd. De charismatische uitgever van *Avanti!* is een fanatiek socialist die zegt het volk te willen leiden naar een betere toekomst. Om zijn noodlijdende krant *Il popolo d'Italia* te kunnen financieren, verkoopt Ida, die steeds meer met Mussolini begint te dwepen, haar hele hebben en houden. De twee worden geliefden en Ida baart een zoon. Maar wanneer de Eerste Wereldoorlog uitbreekt, verdwijnt Mussolini uit Ida's leven. Zij vindt hem terug in een militair hospitaal, waar hij als oorlogsheld verzorgd wordt door Rachele, zijn kersverse bruid. Een woedende Ida eist haar rechten op als zijn 'eerste vrouw' - en als moeder van zijn eerstgeboren zoon - maar hij verklaart haar voor fantast: ze zouden nooit getrouwd zijn en het kind is niet van hem. Mussolini's ster begint steeds meer te rijzen en al snel wordt hij Il Duce. Ida eist erkenning, maar kan steeds moeilijker realiteit van waarheid onderscheiden. Wanneer zij Mussolini daadwerkelijk begint te stalken, wordt zij met bruto geweld afgevoerd naar een inrichting. Maar ook daar geeft zij zich niet gewonnen...

Italië / 2009 / 128 minuten / Italiaans gesproken

VINCERE ... Nederlandse release

Vincere wordt in Nederland gedistribueerd door ABC/ Cinemien. Beeldmateriaal kan gedownload worden vanaf: www.cinemien.nl/pers of vanaf www.filmdepot.nl

Voor meer informatie kunt u zich wenden tot Gideon Querido van Frank, +31(0)20-5776010 of gideon@cinemien.nl

VINCERE ... cast

Ida Dalser	Giovanna Mezzogiorno
Benito Mussolini	Filippo Timi
Riccardo Paicher.....	Fausto Russo Alesi
Rachele Mussolini	Michela Cescon
Pietro Fedele.....	Piergiorgio Bellocchio
Dokter Cappelletti	Corrado Invernizzi
Giulio Bernardi.....	Paolo Pierobon
De rechter	Bruno Carrielo
Adelina	Francesca Picozza
Moeder overste	Simona Nonili
De vriendelijke zuster	Vanessa Scalera
De Duitser.....	Giovanna Mori
De zanger.....	Patrizia Bettini
De jonge Benito Albino.....	Fabrizio Costella

VINCERE ... crew

Regisseur	Marco Bellocchio
Scenario	Marco Bellocchio & Daniela Ceselli
Beeld.....	Daniele Cipri
Decor	Marco Dentici
Geluid	Gaetano Carito
Muziek.....	Carlo Crivelli
Montage.....	Francesca Calvelli
Productie.....	Mario Gianani
Uitvoerend producent	Olivia Sleiter
Co-producten	Hengameh Panahi
Een productie van.....	Offside en Rai Cinema
Co-productie door.....	Celluloid Dreams (France)

VINCERE... **Giovanna Mezzogiorno**

Giovanna Mezzogiorno (1974) is de dochter van acteur Vittorio Mezzogiorno. Zijn studeerde filmwetenschap en werkte aan het Centre International de Créations Théâtrales in Parijs. In 1997 debuteerde zij op het witte doek in de film *Il Viaggio della Sposa*, een prestatie waarvoor ze op slag met veel lof werd overladen door de critici. In 1998 verwierf Mezzogiorno de status van een van de grootste beloftes van de Italiaanse cinema door haar rol in *Del Perduto Amore* van Michele Placido. Mezzogiorno werd meer en meer gevraagd en in 2001 krijgt ze de titelrol in *L'Ultimo Bacio* van Gabriele Muccino, de film werd een groot boxoffice-succes in Italië en Mezzogiorno werd hierdoor zeer populair bij het grote publiek. Vervolgens speelde zij in *Ilia Alpi - Il piu crudele dei giorni* (2002), waarin Mezzogiorno de in Somalië vermoorde journaliste Ilia Alpi vertolkt. Ook speelde Mezzogiorno mee in de televisiereeks *Les Misérables* van Josée Dayan, in 2001, samen met Gérard Depardieu en van John Malkovich. Giovanna Mezzogiorno is niet vaak te zien op het witte doek, maar als ze acteert speelt zij de sterren van de hemel in afwisselend drama's en komedies.

Filmografie Giovanna Mezzogiorno

- 2009 Vincere
- 2008 Sono Viva
Palermo Shooting
L'Amore non basta
- 2007 Les Murs porteurs
Love in the Time of Colera
Notturmo Bus
Lezioni Di Volo
- 2006 Ad Project
- 2005 La Bestia nel Cuore
- 2004 Last Chance Saloon
Stai con me
L'Amore Ritorna
- 2003 La Finestra di Fronte
- 2002 Il Piu Crudel dei Giorni
- 2001 Malefemmine
Nobel
Tutta la Conoscenza del Mondo
L'ultimo Bacio
- 1999 Asini
Un Uomo Perbene
- 1998 Del Perduto Amore
- 1997 Il Viaggio della Sposa

VINCERE ... Filippo Timi

Filippo Timi (1974) sloot zich, na de toneelschool, aan bij het theatergezelschap van Giorgio Barberio Corsetto. Hij werd al snel opgemerkt op de planken (hij ontving de UBU van Beste Jonge Acteur in 1996) en de grote toneelrollen volgden elkaar snel op. Timi debuteerde op het witte doek in 1999 in de film *In principio erano le mutande*. Al meteen vertolkte hij sterke personages, een travestiet in *Appassionata* van Tonino De Bernardi (met wie hij *Fare la vita* schreef in 2001) of een neonazist in *Come Dio Comanda* van Gabriele Salvatores (2008). Nog een bewijs van Timi's groeiende beroemdheid: hij maakt, net als George Clooney, deel uit van de cast van *The American* van Anton Corbijn. En ook als schrijver heeft Timi zich verdienstelijk gemaakt. In 2009 is Filippo Timi te zien in twee opmerkelijke producties (die allebei door Cinemien gedistribueerd worden): aangrijpend als Mussolini in *Vincere* van Marco Bellocchio en als ex-politieman in de thriller *La Doppia Ora* (release: 4 november 2010).

Filmografie Filippo Timi

- 2009 La Doppia Ora
Vincere
- 2008 Como Dio Comanda
Signorina Effe
- 2007 Saturno Contro
In Memoria di me
- 2006 Homo Homini Lupus
Onde
- 2005 Trance

- 2004 Marlene de Sousa
- 2002 La Strada nel Bosco
- 2001 Fare la Vita de Tonino
500
- 2000 Rosatigre
- 1999 Appassionata
In Principio erano le Mutande

VINCERE ... Marco Bellocchio

Dankzij een studiebeurs, kon Marco Bellocchio (1939) zich inschrijven aan de School of Fine Arts in Londen. Daar ontmoette hij de jonge producent Enzo Doria, met wie hij zijn eerste film plande. In 1965 sloeg hun *I Pugni* in Tasca in als een bom. Brekend met néoréalisme, creëert de jonge filmmaker barokke en geëngageerde werken die de pijlers van de Italiaanse samenleving aanvallen: de katholieke godsdienst (*Nel Nome del Padre*, 1971), de familie (*Salto nel Vuoto*, 1979), en het leger (*Marcia trionfale*, 1976).

Bellocchio staat bekend als zeer trouw aan zijn medewerkers, met name aan de acteurs zoals Lou Castel, die hij ontdekte, of Michel Piccoli en Anouk Aimée, die allebei de Prix d'Interpretation wegkaapten in Cannes in 1980 voor *Salto nel Vuoto*. Zijn subversieve films zijn omgeven met een parfum van schandaal, zoals aan *Diavolo in Corpo* die voor opschudding zorgde in Cannes door een pijp-scène.

Vanaf de jaren 80 neemt Marco Bellocchio een meer psychoanalytische en minder provocatieve benadering aan van zijn personages met *Gli occhi, la bocca* en *Enrico IV* (1984). Hij laat zich ook vaker inspireren door literaire werken zoals voor *La Balia*, gebaseerd op een verhaal van Luigi Pirandello, een film die ook voor het Festival van Cannes werd geselecteerd. Maar zelfs de zestig gepasseerd, blijft Bellocchio voor opschudding in Italië zorgen. In 2002 haalde hij zich de toorn van het Vaticaan op de hals door een nieuwe film over de katholieke kerk: *Il sorriso di mia madre* met Sergio Castellitto.

De beruchte seksscene uit Bellocchio's *Diavolo in Corpo* (1986)

Filmografie Marco Bellocchio

- 2009 Vincere
- 2006 Sorelle
Il regista di matrimoni
- 2004 Buongiorno notte
- 2002 Il sorriso di mia madre
- 1999 La balia
- 1996 Il Principe di Homburg
- 1994 Il sogno della farfalla
- 1990 La condanna
- 1988 La visione del Sabba
- 1986 Diavolo in corpo
- 1984 Enrico IV
- 1982 Gli occhi, la bocca
- 1980 Salto nel Vuoto
- 1980 Vacation in Val Trebbia
- 1977 Il Gabbiano
- 1976 Marcia trionfale
- 1974 Matti da slegare
- 1972 Sbatti il mostro in prima pagina
- 1971 Nel nome del padre
- 1969 Viva il primo maggio rosso
Paola Paola
- 1967 Discussiamo, discutiamo (Amore e rabbia)
Discussiamo, discutiamo (Évangile 70)
La Cina é vicina
- 1965 I pugni in tasca

Hoe ontdekte u het verhaal van Ida Dalser ?

Ik had nog nooit van het verhaal gehoord, totdat ik de documentaire *Il segreto di Mussolini* van Fabrizio Laurenti en Gianfranco Norelli op de Italiaanse televisie zag. Ida Dalser – die een kind kreeg van Mussolini dat hij eerst erkende en later ontkende – werd daar neergezet als een bijzondere vrouw. Ze weigerde om de waarheid te verzwijgen, tot het bittere einde, ondanks het feit dat het regime uit alle macht probeerde om elk spoor uit te wissen. De vrouw en de geheime zoon van Mussolini vormden een schandaal dat geheim moest blijven, tot op het punt waarop hun bestaan, niet alleen fysiek, uitgewist moest worden. Ze werden allebei opgesloten in een instelling waar ze stierven. Maar als je de regio bezoekt waar Ida Dalser opgroeide, *Trentino*, is het verbazingwekkend hoe goed de mensen zich daar de tragedie, die uit de officiële versie van de geschiedenis geschrapt werd, nog herinneren. Gelukkig werden er twee boeken gepubliceerd die bol staan van documenten en getuigenissen : *La moglie di Mussolini* (Mussolini's vrouw) van Marco Zeni en *Il figlio segreto del Duce* (De geheime zoon van 'Il Duce') van Alfredo Pieroni. Dit materiaal bestaat onder andere uit het grote aantal brieven dat Ida Dalser schreef aan de hoogste instanties, zoals de paus, waarin ze hen smeekte om haar te erkennen als Mussolini's echtgenote en de moeder van zijn eerstgeboren zoon. Er zijn zelfs een paar antwoorden van Mussolini.

Wat trok u aan in het verhaal?

Ik was niet geïnteresseerd in het benadrukken van het slechte in het fascistische regime, daar zijn genoeg films over gemaakt. Ik was erg onder de indruk van Ida en haar vastberaden weigering om een compromis te aanvaarden. Ze had net zo goed een stap terug in de schaduw kunnen zetten en had daarvoor rijkelijk beloond kunnen worden, zoals wel meer gebeurde met de andere minnaressen van Mussolini. Maar ze weigerde. Ze eiste haar eigen identiteit op. Ze kon zichzelf er niet toe brengen om het verraad te aanvaarden van de man die ze innig liefhad, zoals duidelijk is in haar brieven, en die ze alles, ook al haar bezittingen, had gegeven. Maar toen Mussolini 'Il Duce' werd, moest hij breken met die oude liefde, om niet in het minst zijn relatie met de kerk niet in gevaar te brengen aangezien het regime aan de vooravond stond van de ondertekening van het Verdrag van Lateranen in 1929. Deze politieke zet was zo uitgekiend dat de paus zelfs naar Mussolini verwees als 'door God gezonden'. Zowel moeder als kind moesten dus verdwijnen, alsook de huwelijks- en geboortakte van zijn zoon, die een andere naam kreeg.

Wat is uw indruk van Ida Dalsler ?

Ze was er niet de persoon naar om een beslissing te nemen gebaseerd op middelmatigheid, in haar hart deelde ze de politieke ideeën van de jonge Mussolini, gekenmerkt door een zekere vorm van heldhaftigheid, tussenkomst van de staat in de economie, anticollectief, individualisme en futurisme. Ze werd hals over kop verliefd op die jonge man, die toen nog een nul was. Ze hield van hem toen niemand anders dat deed. Ze verdedigde hem toen hij platzak was, toen hij werd aangevallen en beledigd...

Later was de relatie omgekeerd: toen iedereen van Il Duce hield, werd zij buitengesloten en keerde iedereen zich tegen haar. Gesterkt door de roekeloze liefde, niet bij machte te beseffen wie de sterkste was, keerde zij zich tegen heel Italië, dat op dat moment het fascisme in de armen sloot en daarmee ook Mussolini.

Het gedrag van Ida Dalser, haar moed om het hoofd te bieden aan Mussolini en haar weigering om toe te geven – rebels tot op het einde – deed me denken aan bepaalde heldinnen uit de Griekse tragedie; Antigone in het bijzonder, maar ook uit de Italiaanse melodrama's zoals Aida. In die zin is de film ook een melodrama over de onoverwinnelijkheid van een kleine Italiaanse vrouw die niet weggeveegd wilde worden door een of andere macht, en die uiteindelijk gewonnen heeft.

In welke mate vormde Ida Dalser een gevaar voor Mussolini ?

Op een gegeven moment zag Ida Mussolini nooit meer in het echt, alleen nog in de bioscoopjournaals op het witte doek. Ze keek verbaasd naar het beeld van de man die schitterde als een acteur, een echte ster. En via haar gelaatsuitdrukkingen volgen we de transformatie van die man. Vanaf het moment dat hij in de schijnwerpers van de media trad, werd hij voor haar een andere man. Van Mussolini tot Il Duce.

Onbewust was ze Ida Dalser getuige van de onomkeerbare verandering in de politiek. Mussolini was de eerste om een politiek regime te baseren op beelden en vanaf dat moment betrad de politiek de wereld van de beelden en de menselijke verbeelding. Niemand mocht aan dat kostbare imago komen. Wie dat waagde, zoals Ida Dalser, moest sterven.

Gebruikte u al het archiefmateriaal om het waarheidsgehalte aan te sterken of om stylistische redenen?

Zonder twijfel omwille van stilistische argumenten, maar er waren ook praktische redenen. We konden niet alles reconstrueren. We moesten het archiefmateriaal en ons eigen materiaal mengen om zo een bepaalde stijl te creëren. We begonnen met beelden van de jonge Mussolini, gespeeld door een acteur, om dan over te gaan op authentieke beelden van de dictator, om zo het historisch proces te suggereren. Vanaf 1922 verdwijnt de acteur, en zie je op het doek enkel nog de echte Mussolini.

Ida Irene Dalser (Sopramonte, 1880 – Venetia, 11-12-1937)

Ida Dalser werd in 1880 in Sopramonte, vlakbij Trento, geboren. Zij was dus een onderdaan van het keizerrijk Oostenrijk-Hongarije (en wordt ook wel eens 'de Oostenrijkse' genoemd). Ze was een knappe, vlotte jonge vrouw van goed afkomst. Haar vader was de burgemeester van het dorp. Ida was ook een ondernemend meisje: toen ze de 20 net gepasseerd was, trok ze naar Milaan om er een schoonheidssalon in 'Franse stijl' te openen. Met dit project in gedachte had ze ook in Parijs gestudeerd en behaalde daar haar diploma esthetische geneeskunde. Zo'n zin voor ondernemerschap was in die tijd zeer zeldzaam voor een vrouw.

Toen ontmoette ze Mussolini. Het begin van een overrompelende, passionele relatie. Wanneer hij ontslagen werd door de krant *Avanti!* en uit de Socialistische Partij gezet werd omwille van zijn interventionisme – ook beïnvloed door het futurisme - verdedigde Ida hem. Ze verkocht alles wat ze bezat, haar appartement en haar schoonheidssalon, om zo Mussolini's krant *Il Popolo d'Italia* te financieren. De krant zou de officiële basis van de Nationale Fascistische Partij vormen. Al zijn er geen officiële documenten om het te bewijzen, toch gaat het gerucht dat het koppel in september 1914 voor de kerk trouwde. Wat wel zeker is, is dat Ida op 11 november 1915 een zontje op de wereld zette: Benito Albino Mussolini. De fascistische dictator erkende zijn zoon in eerste instantie maar hij liet enkele jaren later de geboortedatum en achternaam van de jongen veranderen.

Tijdens zijn relatie met Ida Dalser onderhield Mussolini ook een liefdesaffaire met Rachele Guidi. Een jaar na zijn niet te bewijzen huwelijk met Ida Dalser, op 17 december 1915, trouwde hij voor de wet – in het hospitaal van Treviglio, vlakbij Bergamo, waar hij herstelde van een oorlogsbleesure - met Rachele Guidi met wie hij een dochtertje Edda had, geboren in 1910. Edda werd dus beschouwd een bastaardkind volgens de wetten van die tijd. Ze werd wel geregistreerd als Mussolini's dochter, maar haar moeder was 'onbekend'.

Naarmate Mussolini's macht toename nam hij meer aftand van Ida, die koppig en agressief reageerde. Als zijnde zij eerste echtgenote en moeder van zijn zoon, eiste zij 'haar rechten' op. Mussolini verklaarde haar voor gek. In 1926, werd Ida Dalser opgepakt en geïnterneerd in een inrichting voor geestelijk gestoorden in Pergine, naast Trento; later werd ze overgebracht naar San Clemente, gesitueerd op een eiland tegenover Venetië. Haar pogingen om Mussolini en de hoogste instanties te contacteren en om hulp te vragen, haalden niets uit. Ida schreef talloze, radeloze aanvragen en brieven, zelf naar de Paus, die nooit werden afgeleverd omdat ze onderschept en vernietigd werden (al blijven er nog restanten van over). De medische directeur van het San Clemente Sanatorium kon geen mentale ziekte noch een fysiek gebrek vaststellen bij haar. Desondanks werd ze gedwongen de meest erge vormen van marteling te ondergaan, waardoor ze half verlamd werd. Op 3 december 1937 stierf ze tengevolge van een hersenbloeding na elf jaar opgesloten geweest te zijn, zonder haar zoon ooit terug gezien te hebben.

Benito Albino Mussolini (Milaan, 11-11-1915 – Milaan, 26-08-1942)

Benito Albino werd eerst geregistreerd onder de naam van zijn moeder, enkele weken later op 11 januari 1916 erkende de toekomstige Mjussolini hem officieel als zijn zoon in de notarispraktijk van Angelo Buffoni te Monza. De erkenning bleef geldig tot in 1932, toen werd, op koninklijk bevel, de naam Mussolini veranderd in Bernardi, een commissaris van de prefectuur van Trento, die gekozen werd als zijn voogd.

Benito Albino, die zijn moeder nooit meer mocht zien, liep eerst school in een kostschool geleid door Barnabite-moniken om daarna ingelijfd te worden door de marine. Achteraf zou blijken dat hij altijd onder toezicht bleef staan van de geheime politie. Nadat hij naar China gezonden werd op missie, werd de jonge zeeman , die enorm op zijn vader leek, onder het valse voorwendsel van zijn moeders dood terug naar Italië gelokt. Hij werd opgesloten in het psychiatrisch ziekenhuis van Milaan waar hij in 1942, op 26-jarige leeftijd stierf. Jarenlang onderging hij, net als zijn moeder, de martelingen die als therapie omschreven werden en wachtte hij op zijn dood. Volgens zijn overlijdensakte stierf hij tengevolge van ondervoeding. Ida Dalser en Benito Mussolini hebben geen eigen graf. Hun lichamen werden in een massagraf gegoooid.

BENITO MUSSOLINI WRITES TO IDA DASLER

My little Ida.

I have just arrived after twelve endless hours on a train that left me completely covered in soot. I washed it off as best as I could and my first thought, even before going to dinner, is you. Are you pleased? Will you say, once again, that you alone love me, while I don't love you? I love you too, my dear Ida, even though I haven't been able to prove it to you.

During my journey, I thought of you a lot. Every time young married couples or sweethearts came into my compartment, I thought about our trip, the trip we have planned. How happy I would have been to have you with me, today, while the train was racing along under a cloudless sky, through a countryside displaying all of autumn's melancholic seduction, towards this beautiful Rome which appeared before me just as the sunset was setting ablaze the horizon of the seven hills of the Eternal City.

This evening, we would have been together, whereas... Tomorrow, I'll send you some picture postcards. I'll certainly be in Milan on Tuesday or Wednesday evening. Be good, my little friend and think of me often. I embrace you with all the passion of our moments of intimacy and love. I remain your wild friend and lover. Benito.

IDA DALSER WRITES TO BENITO

What I'm asking you for amounts to very little: my son and an immediate release from this truly putrid lunatic asylum, from this hospital for tuberculosis patients, where you have no right to bury me [...] my possessions [...] my furniture and all the personalized furnishings from my apartment in Milan which are to be handed down to my son... Stop having your son's mother insulted, at least to appease your conscience, and the gloomy phantom that will come to visit you each night [...].

Benito, listen to my heart-felt cry, we loved each other, we adored each other passionately, we had a child together, and because of you, I'm struggling in a world full of woes, you've killed off my lovely, healthy youthfulness.

Lastly, references to her alleged mental illness:

Don't you dare pretend! You know full well that my mental faculties are functioning perfectly just as they always did... My God, how right they were when they told me to leave you, as they suspected everything about you. But you managed to silence me with your explanations [...] You've suffered, I know, you've cried, but then you've come up with some new subterfuge [...] you mustn't build your will to fight on lies, not all men are stupid [...] and who knows whether one day, you yourself will end up more distraught than your victims. May Heaven save you from the shameful bartering that we two innocents have been subjected to [...] Oh, to die without being able to embrace my son once gain [...] Believe me, Duce, you're just a poor wretch.

IDA DALSER WRITES TO THE PREFECT OF TRENTO

Gr. Uff. Piomarta Prefect of Trento

Your Excellency,

With this letter, may my desperate cry reach you. One can kill a woman, but not insult her beyond a certain limit. Nero and Caligula would never have dared to take their cynicism so far. For four years, Dr. Baroni and his colleagues have been making fun of me: I cannot even envisage dragging on through such a miserable existence without one single ray of sunshine. From what these scoundrels are saying, it would appear that the Mussolini brothers have sold me off for good, and that they themselves are responsible for all the suffering inflicted on me. The situation is so complicated that it requires an intervention on the part of Your Excellency to whom I have already written six letters to no avail. I have been gagged, drugged, beaten on the teeth, chained up in an airless cell, never being allowed out and injected with poison in my left arm to subjugate me to their will. I am a poor dead woman lying in her shroud under a heavy stone, waiting for my grave to open so that I may embrace, once more, the blessed, divine creature whom I adore. Come [...] come soon, immediately [...] Anyone who does not know maternal suffering does not know what pain is! Ah! Where is my ill-fated creature buried? Has he, perhaps, disappeared from this world following atrocious forms of torture? And does that man not feel he is a father? I can die [...] but not him, my son did not ask to be brought into this world and no one can or must make him suffer the same ordeal as his unfortunate mother. And does he not understand that we represent the political and moral force of those who will drag him into the abyss?

IDA DALSER WRITES TO THE POPE

The man I adored, defended, took care of when he was ill, followed like a shadow to rallies and demonstrations, when he was violently attacked in the squares in Milan and by Giolitti's guards; praying and begging for an end to the duels, giving him an adorable son who looks exactly like him. Why did I do all this? Certainly not for his wealth! If he had been engulfed in flames or under a hail of bullets, I would have rushed to his aid. [...] At that time, he was not an unjust man, but a real angel [...] an abandoned genius, I took him into my home against everybody's advice, I adored him, he adored me, he promised to make me the most envied of women. I asked him nothing more than to make me the most loved...

IDA DALSER WRITES TO ALBERTINI, (EDITOR OF CORRIERE DELLA SERA

For the son of Benito Mussolini editor and owner of Il Popolo d'Italia. Reduced to abject poverty after having been exploited and then abandoned by my son's father Benito Mussolini, editor and owner of Il Popolo d'Italia, I am appealing to the generosity of the newspaper, Corriere della Sera, so that it will launch an appeal to collect funds for Mussolini's son, since I can no longer provide for the son of the man who exploited me and the coward who has left me in dire straits along with my child, when all the while, he is rolling in money together with his famous "henchmen" and administrators Clerici and Morgagni.

The mother of little Benitino Mussolini

Bron: *The Duce's Secret Son* by Alfredo Pieroni. Milan, Garzanti, 2006

VINCERE ... Nominaties en prijzen

In 2009 wonnen Filippo Timi en Giovanna Mezzogiorno op het Chicago Film festival de Silver Hugo voor hun hoofdrollen in *Vincere*. Marco Bellocchio won er de prijs voor beste regie en Daniele Cipri ontving de Golden Plaque voor beste cinematografie. Op het Sindacato Nazionale Giornalisti Cinematografici Italiani viel *Vincere* eveneens in de prijzen, o.a. voor beste actrice (Giovanna Mezzogiorno), beste cinematografie en beste montage.

In Cannes (2009) werd Bellocchio voor *Vincere* genomineerd voor de Palme d'Or. Filippo Timi en Francesca Calvelli waren in datzelfde jaar genomineerd voor de European Film Award voor respectievelijk beste acteur en montage.

